

Sygn. akt V U 1624/13

POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2014r.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR del. Urszula Sipińska-Sęk

po rozpoznaniu w dniu 9 stycznia 2014r. w Piotrkowie Tryb.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku G. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

postanawia:

odrzucić odwołanie;

SSR del. Urszula Sipińska-Sęk

UZASADNIENIE

W dniu 18 grudnia 2013r. wnioskodawca G. N. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 9 grudnia 2013r. odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Wnioskodawca wniósł o ponowne badanie celem ustalenia całkowitej niezdolności do pracy. Podniósł, że stan jego zdrowia stale się pogorsza.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. wniósł o odrzucenie odwołania podnosząc, że decyzja organu rentowego została oparta na orzeczeniu lekarza orzecznika ZUS, od której wnioskodawca nie wniósł sprzeciwu do Komisji Lekarskiej, a odwołanie opiera się wyłącznie na zarzutach dotyczących orzeczenia.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Stosownie do treści art. 477⁹§ 3¹ k.p.c. Sąd odrzuci odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

Przepis § 3¹ zd. pierwsze art. 477⁹ k.p.c. w istocie ustanawia niedopuszczalność odwołania w sprawach o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji w przypadku niewyczerpania dwuinstancyjnego postępowania dotyczącego orzecznictwa lekarskiego przed organem rentowym. Prowadzi ono do odrzucenia odwołania, gdy ubezpieczony nie wniósł sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika, a odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

W będącej przedmiotem osądu sprawie wnioskodawca nie wniósł sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, a odwołanie opiera się wyłącznie

na zarzutach dotyczących orzeczenia lekarza orzecznika. Wnioskodawca twierdzi bowiem, że jest całkowicie niezdolny do pracy, podczas gdy z orzeczenia lekarza orzecznika ZUS wynika, że jest częściowo niezdolny do pracy okresowo do dnia 31 grudnia 2014r.

Stopień niezdolności do pracy (całkowity lub częściowy) jest wyłącznie kwestią dotyczącą stanu zdrowia ubezpieczonego, a zatem są to zarzuty wyłącznie odnośnie orzeczenia Lekarza Orzecznika.

W uchwale z dnia 15 marca 2006 r., II UZP 17/05 (OSNP 2006/15-16/245) Sąd Najwyższy stwierdził, że na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. sąd odrzuca odwołanie, w którym ubezpieczony podnosi wyłącznie zarzuty przeciwko orzeczeniu lekarza orzecznika ZUS w kwestiach określonych w art. 14 ust. 1 pkt 1 - 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.).

"Oparcie odwołania wyłącznie na zarzutach dotyczących orzeczenia lekarza orzecznika" dotyczy każdego takiego orzeczenia, a więc wszystkich kwestii ujętych w art. 14 wyżej wskazanej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tj. oceny niezdolności do pracy, **jej stopnia** oraz ustalenia daty powstania niezdolności do pracy, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy, związku przyczynowego niezdolności do pracy lub śmierci z określonymi okolicznościami, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do samodzielnej egzystencji oraz celowości przekwalifikowania zawodowego. W każdym z tych wypadków orzeczenie lekarza orzecznika stanowi podstawę do wydania decyzji w sprawie o świadczenie, do którego prawo uzależnione jest od stwierdzenia niezdolności do pracy, niezależnie od tego, czy chodzi wyłącznie o stwierdzenie niezdolności do pracy, czy pozostałe kwestie.

Natomiast w uzasadnieniu powołanej wyżej uchwały Sąd Najwyższy, między innymi, wskazał, że nie wniesienie sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika oznacza, że wnioskodawca zgadza się, iż wszystkie stwierdzenia w nim zawarte są prawdziwe. Tym samym proces ustalania okoliczności faktycznych, mających znaczenie dla nabycia prawa do renty zostaje zakończony. Odrzucenie odwołania jest zatem uzasadnione i konieczne, jeśli sprawa dotyczy świadczenia z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo zależy od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawą wydania decyzji jest orzeczenie lekarza orzecznika ZUS, gdy odwołujący się nie wniósł sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika do komisji lekarskiej ZUS oraz gdy odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

Biorąc pod uwagę, że sprawa dotyczy prawa do renty, które to prawo jest uzależnione od niezdolności do pracy, a odwołanie opiera się wyłącznie na zarzutach dotyczących orzeczenia Lekarza Orzecznika, a mianowicie stopnia niezdolności do pracy ubezpieczonego, od którego wnioskodawca nie wniósł sprzeciwu do Komisji Lekarskiej ZUS, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. orzekł jak w postanowieniu.